

la humanitat

19 JULIOL 1936

19 JULIOL 1948

FA DOTZE ANYS QUE
FRANCO ESCARNEIX
A LA CIVILITZACIO

Fundador: Lluís Companys

SEGONA EPOCA
Any V. Núm. 10

Registrado como artículo de 2a. clase en la
Administración de Correos de México, D. F.

Editor E. R. de C.
Rosales 26

Juliol de 1948
Mèxic, D. F.

19 DE JULIOL

INSTITUT DE LES ESPANYES

Per MIQUEL SANTALO.

Fa dotze anys que la gent pitjor de l'exèrcit, de l'església i del diner, es llançaren contra la República espanyola.

La República, que era expressió fidelíssima de la voluntat dels pobles hispànics, els exasperà fins a insurreccionar-se. No pogueren resistir que els súbdits d'Alfons XIII esdevinguessin ciutadans, ni la separació de l'església de l'Estat, ni la consideració humana del règim republicà vers els obrers, ni l'autonomia de Catalunya, ni l'afany de crear escoles. Els Mola, els Segura i els March, infernal trinitat que engendrà a Franco, no podien tolerar que la llibertat, la justícia i la cultura envaïssin el seu vedat: Espanya.

Espanya era seva, l'havien comprat els negres i contrabandistes quan, ja milionaris, un rei, per la gràcia de Déu, els havia fet nobles (?) i barons exemplars. Tenien la seva policia, els civils i l'exèrcit que els guardava la propietat, i, de tant en tant, el primer mandatari de la seva església, per si les seves consciències tenien memòria, els enviava, pel "Segura" de torn, unes benediccions i absolucions que els deixaven nets —com patenes— de tota culpa.

L'assassinat de la República espanyola és un dels fets més monstruosos de la història contemporània; no té parí.

Franco ha hagut de menester de cadascuna i de totes les vileses per la comissió del crim i per imposar-se a les víctimes. No hi ha cap infàmia, indignitat, engany, mala acció, ignominia, ni baixesa, que ell no hagi usat per encimbellar-se i per a mantenir-se dalt de tot del poder. Hitler i Mussolini mai no arribaren a quintaessenciar la malignitat com Franco; ells cometeren un greu error, un excés d'orgull els porta a exterioritzar el seu menyspreu per l'autoritat papal, qui, altrament, ben segur que els hauria proporcionat el recolzament del perdó dels crims i lladroniscs que varen cometre. Franco, cinic més profund, malvat més previsor no ha descurat aquest detall, i mentre el "Duce" com a penitència, fou afusellat, i el "furer", que sembla que en un acte de fe ben modern el cremà la gasolina, el "caudillo" surt de les catedrals sota tàlem i el suport que li dóna el vaticà és el puntal més fort que encara aguantava la seva dictadura.

Franco s'estintolava amb el nazisme alemany i al feixisme italià, i quan aquests varen caure, ell restà, i encara continua, dempeus.

Franco va fer la guerra a Rússia amb la "divisió Azul", i quan la U.R.S.S. triomfà dels seus enemics, el dictador espanyol, amb un sornaguer i senzill "Jo no hi era", és posà fora de la llista dels vençuts.

Durant la segona guerra mundial els submarins nazis es proveïen de petroli, primer a Las Palmas (Canàries), i després a Vigo (són prou conegudes les protestes del govern anglès per la presència dels vaixells tancs alemanys "Corrientes" i "Charlotte Schliemann" als dos ports esmentats). Si aquest fet no fos bastament convincent, hi ha les hores de perill que visqué sir Samuel Hoare a l'ambaixada anglesa de Madrid, l'apedregament del Consolat d'Anglaterra de Saragossa, les manifestacions falangistes marxant al ritme dels crits de "Gibraltar!", "Gibraltar!", la presa (?) de Tetuan i els mateixos discursos del dictador espanyol. Ningú té cap mena de dubte de com eren fervorosos els desitjos de Franco pel triomf de les nacions adherides a l'eix, i de com hi confiava.

Franco assassinà més d'un milió de persones durant la guerra que començà amb la seva sublevació, per la fam de manar i per posar Espanya al servei del feixisme internacional, va continuar matant gent fins a la fi de la guerra mundial perquè creia que la victòria dels seus amics l'hi assegurava una impunitat eterna, i ha continuat assassinant després, perquè si l'instint criminal en un individu s'acaba amb la seva mort, el mateix instint, en una organització estatal, només pot acabar-se amb la seva desaparició.

Doncs bé, encara que temps a venir ningú s'ho podrà creure, de tan inverossemblant és, la victòria dels enemics de Franco ni el va fer trontollar; durant una curta temporada va fer el posat de l'èstruc, i ni Anglaterra, ni Rússia, ni els Estats Units s'han volgut recordar, seriosament, de les malifetes d'aquest bandoler-trinxerale de la política internacional.

Els primers dies de la guerra que la internacional feixista, amb la complicitat d'aquest trimembre repugnant que tan fidelment representa Franco, emprengué contra la República, els avions "junkers", alemanys, varen transportar moros i més moros de Ceuta a Cádiz i Sevilla. Els mateixos "Segura" que havien beneït als soldats espanyols que, a les ordres, dels "Mola" anaven al Riff a matar marroquins, llavors, pel juliol del 1936, beneïen als moros que venien a matar soldats espanyols. Els "March" que llençaven minyons al cementiri africà per a no perdre la propietat d'unes mines, feien dels territoris hispànics fossana de marroquins perquè la República els havia minvat els seus privilegis feudals. Franco arriba generalment matant rifenys, i a dictador fent-ne matar i, —encara que sembli inconcebible—, també els enganyà i els traïx.

Pobres marroquins!

A les darreries del gener d'enguay, Abd-el-Khalak-Torres i Ben Abboud, dos cabdills del nacionalisme rifyen, varen anar a El Cairo a visitar al seu famós líder Abd-el-Krim; en retornar a Tetuan, l'administració franquista els va prohibir l'entrada. Els marroquins varen indignar-se per aquesta arbitrarietat i, com a protesta, declararen, pel dia 7 de febrer, la vaga general. Els soldats franquistes acabaren la vaga a trets, matant i ferint a nombrosos manifestants; immediatament després d'aquests esdeveniments va desencadenar-se una repressió brutal a tota la zona que domina Espanya. A l'enterrament de les víctimes fou prohibit que hi anessin homes, llavors foren les dones les que varen enterrar als seus màrtirs i els soldats legionaris espanyols dispararen novament contra l'enfervorida multitud, matant dues dones i ferint-ne moltes d'altres. Pobres Marroquins! I encara és la guàrdia mora, disfressada de mil colors, la que té al seu càrrec la defensa personal d'en Franco.

L'existència de Franco, o és un insult a la civilització o és una conseqüència lògica de la manca de civilització.

El republicans catalans, els bascos i els dels altres pobles hispànics, hem fet ja quasi tots els esforços i sacrificis, certament ben dolorosos, cercant fórmules i procediments per a acabar amb aquest premi a la infàmia i el mal exemple que comporta la permanència de Franco en el poder a Espanya. Hem arribat fins a acceptar solucions que no són pas justes, per l'horror que ens fa només el pensar en una nova guerra com la del 1936-1939. Estimem massa als nostres compatriotes per a sotmetre'ls a una altra disbauxa sagnant com la que començà aquell 19 de juliol de mala recordança.

El món, aquell món amb el qual teníem dret de confiar, amb la seva indiferència ens empeny vers la desesperança; encara no hi som, i si tenim la dissort d'arribar-hi, encara caldria que deixéssim d'ésser nosaltres per a desitjar la represa d'aquelles jornades tan plenes de grans esdeveniments, com de misèries destacades. No. encetar novament aquella tragèdia, només pot ésser la il·lusió de la gent instintivament dolenta com els "March", els "Segura", els "Mola" i els seus iguals; ni els negats que, enlloc de disciplinar-se a l'entorn i a les ordres de la República es dediquen, quan aquesta fou atemptada, a fer la revolució, a engreixar partits i altres inconsciències per l'estil, no la desitgen sincerament una nova guerra; saben que les seves atzegaïades, a més de facilitar la tasca dels agents disfressats d'extremistes i de facilitar enormement la victòria feixista, fins ara, ha estat la màxima justificació de la traïdoria.

Ja ho sabem i al món l'hi consta que aquesta justificació és, només, una altra indignitat que és absolutament falsa. La República, després del 19 de juliol del 1936, no la poden acusar, no podia delinquir, perquè no era; allà on no havia mort en mans dels botxins, no donava l'abast en defensar-se de les metzines amb què la mataven els curanderos.

La República morí el dia 19 de juliol, sense màcula; i la resurrecció d'aquella República és una de les nostres fites ideològiques.

El Meravellós invent de l'anticomunisme

Per JOAN SAURET.

L'entrada dels comunistes a la política ha fet canviar qui sap-lo els costums i els procediments. Ja no s'estila la solidaritat ministerial, ni és moda respectar els aliats. La paraula donada i la fidelitat a un pensament són antigalles ben arreboscades. La dialèctica és una Bíblia d'estira i arronga, a la disposició dels exègetes designats per decret. Els qui pateixen d'amnèsia es poden llançar a la política amb un cor ben tranquil, absolutament despreocupats del que hagin dit o escrit la vigília.

Temps era temps, quan la política —digués el que es vulgui— era joc net determinat per unes regles mundials, hom era republicà, socialista, anarquista o desnudista i, abstracció feta d'alguns cops de puny, no es negaven els drets del contraopinant. El conegut "qui no està amb mi està contra mi", fou una divisa que mai no reverenciaren els defensors de la llibertat de pensament. Els comunistes han substituït l'Església, i el republicà, el socialista, l'anarquista o el desnudista i només és acceptat i tolerat, com a tal, en raó directa de les seves bones relacions amb aquells. N'hi ha prou de discutir la calligrafia de Jaume Vidiella o de negligir la diada de qualsevol jerarca marxista per a ésser condemnat com anticomunista i llançat al nou infern.

Conèixiem l'anticomunista autèntic (el reaccionari obsessiónat per l'home del ganivet a les dents) disposat a admetre qualsevol associat per tal de combatre la U.R.S.S. Certament, el reaccionari ha augmentat la colla amb els qui, àdhuc sentint-se liberals, la por al roig viu, el fàstic per unes tàctiques jesuítiques i el desig d'impedir els propòsits comunistes, creuen de necessitat fer un bloc que faci les vegades de barrera sanitària. La col·lusió d'elements heterogenis determina sempre el sacrifici dels ideals en favor del reaccionari que s'aprofita de l'aportació liberal per a obtenir lleis d'excepció i per a supeditar l'obrer a la seva economia egoista. L'anticomunisme, en aquest cas, és evident. En canvi, hi ha liberals que sense desconeixer el perill del joc comunista, sense negligir la significació dels textos —doctrinals o escolars— vigents a la U.R.S.S. (que ensenyen com s'ha d'abatre la petita burgesia), creuen que aquest país i els mateixos comunistes, de grat o malgrat ells, han influït, evidentment, el radicalisme polític d'una tal manera que han fet donar al món un gran pas polític i social. Han estat el revulsu que ha fuetejat l'endormiscament que sofria el cos internacional.

Els qui no s'avenen a confondre's amb els reaccionaris, no creuen que el mal que sofreix la humanitat pugui ésser extirpat per una creuada contra la U.R.S.S. Això no obstant, discuteixen els comunistes, els oposen tota l'energia i fins se'n declaren incompatibles si cal. Però malgrat que ningú no els pugui lligar en un mateix sac amb els anti-liberals, no escapen al dicterí llançat alegrement pels caciquets marxistes incapaces de sentir-se discutits i

observats i que confonen, d'aquesta manera, el militant-camarada amb el ciutadà.

Bell, bellíssim invent de l'aquest anticomunisme otorgat a caprici pels mateixos comunistes. La troballa és excel·lent i els dóna més profits del que es pugui creure. Coneixedors de les febleses de la democràcia i dels "tics" de cada un dels que hi militen, especulen a meravella. Quan cal, llancen el bastonet a les rodes de l'aparell orgànic o a les cames dels contraopinants, i aleshores és fàcil observar com de mica en mica, rellenteix l'aparell i flecteixen els militants adversos. La por a l'anatema atura o neutralitza l'actuació del grup o dels individus fàcilment influenciables per raó de certa coincidència d'interessos. La tasca els és més fàcil perquè les democràcies tenen el bon costum de respectar i comprendre els escrúpols de consciència que assegen l'home. Els qui ho vulguin podran, amb el cap ben alt, disculpar i àdhuc obligar a furgar en la intenció astuciosa que aquelles comporten. L'home senzill s'haurà de donar, bocabadant, davant d'una justificació que sempre resultarà "intelligent" car ell no està preparat més que per a veure la lleitor dels primers plans. Se li dirà que s'ha d'enjudiciar el comunisme no pas a través de la intriga i de la misèria dels seus homes, i que, el que cal, és valer-se dels grans teoritzadors i d'uns textos impressionants, malgrat que tinguin unes barbes centenàries. Aquesta posició "intelligent" d'elevat-se per damunt de les terrenals discòrdies i d'observar el panorama en la seva "grandiosa" perspectiva, dóna els beneficis d'una còmoda independència d'esperit, pintada d'objectivitat.

Els comunistes saben que tals i tals homes, en tant que bons democràtes, no s'avingdran mai a anar de bracet amb els anticomunistes, però la lluita implacable pel poder els exigeix liquidar o sotmetre els qui no són capaços de prescindir del terra a terra. Volen una neutralitat, passiva o activa. I a això tendeix, exclusivament, la pràctica d'atemoritzar la gent atribuint-li un anticomunisme que està ben lluny de practicar. L'home neutralitzat és, després, fitxat i conservat en un rebost dels "amics", a l'espera de servir-se'n al moment donat, quan convingui llançar al mercat algun producte "unitari" marcat amb la falç i el martell. Un cop acabada la maniobra final i el corresponent apoteosi, aleshores... "passi-ho bé tinguí, que ja no el necessitem".

Per la meua part ja he resolt la qüestió. En endavant, seré "anticomunista" en la mateixa i exacta proporció que els marxistes siguin anti-Esquerra, antidemocràtes i anti tot el que el nostre Partit representa. Si els senyors Marx i Engels volen estalviar-se aquest nou, modest i circumstancial enemic, només tenen que estirar les orelles al camarada Miquel Valdés i recomar-li més prudència en la tàctica irritant que imposa als seus amics.

París, juliol del 1948.

ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA A MEXIC

Volgut consoci:

Amb motiu dels vuitanta detinguts a Barcelona sotmesos a un procés-amenaçador, s'han fet, per part del nostre Partit, innombrables gestions per pròpia iniciativa o recolzant-ne d'altres, sols o en col·laboració; sempre, els que sofreixen el jou de la dictadura franquista, són ben mereixedors de tots els esforços per a intentar d'alleugerir-los de sofrenes.

En les diverses campanyes a favor d'aquests antifranquistes en perill, s'han utilitzat tots els mitjans per tal d'evitar que siguin convertits en noves víctimes de la iniquitat del feixisme franquista. En tot el que tinguí aquesta intenció volem ser-hi, i, si és possible, volem portar-hi el màxim de treball i d'eficàcia.

Malauradament no tothom pensa com nosaltres, i ara, precisament, en el cas concret que motiva aquesta comunicació, s'ha produït un fet ben desagradós, que la nostra consciència ens en faria retret si no el denunciéssim. No podem tolerar que els presoners de Franco siguin utilitzats per a satisfer passions sense cap grandesa.

El P. S. U. C., de sempre, espren la seva imaginació per a empescar-se ardis susceptibles de provocar desavinences internes a E. R. de C. Això tant ens fa, els coneixem i trobem lògic que es produeixin tal com són. Els seus atacs grollers i totes les falsetats atribuïdes als nostres dirigents no han reeixit; al contrari, el nostre Partit s'ha enfortit i vigoritzat per un major recolzament dels militants als capdevaners difamats injustament.

En el darrer Ple celebrat a Montpeller s'acordà suspendre tota mena de relacions amb el P. S. U. C. Si l'exili pot obligar a una companyonia fins amb l'adversari que s'anuncia, pel futur, com un enemic implacable, l'obligació desapareix si la companyonia no és compartida.

(Passa a la pàg. 4)